

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 14 września 2004 r.

Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego – Dyrektywa 93/37/EWG – Zamówienia publiczne na roboty budowlane – Procedura negocjacyjna bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu

W sprawie C-385/02

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego,

wniesioną w dniu 28 października 2002 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Wiednera i R. Amorosiego, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Republice Włoskiej, reprezentowanej przez M. Fiorillego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), R. Schintgen i N. Colneric, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 marca 2004 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione przez strony,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Komisja Wspólnot Europejskich wnosi w swej skardze do Trybunału o stwierdzenie, że ze względu na fakt, iż Magistrato per il Po di Parma – jednostka zamiejscowa ówczesnego włoskiego ministerstwa robót publicznych (obecnie ministerstwo infrastruktury i transportu) – udzielił zamówień publicznych na roboty budowlane obejmujące wykończenie budowy zbiornika retencyjnego na wody powodziowe rzeki Parma w miejscowości Marano (gmina Parma), jak również roboty w celu zagospodarowania i wykończenia zbiornika retencyjnego dla rzeki Enza, oraz roboty w celu regulacji wód powodziowych rzeki Terdoppio – na południowy zachód od Cerano w trybie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, przy braku przesłanek niezbędnych dla zastosowania takiej procedury, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199, str. 54, zwanej dalej „dyrektywą”), w tym w szczególności na mocy art. 7 ust. 3 tej dyrektywy.

Ramy prawne

2 Artykuł 7 ust. 3 lit. b), c) i e) dyrektywy stanowi co następuje:

„Instytucja zamawiająca może udzielić zamówienia na roboty budowlane w procedurze negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia w następujących przypadkach:

[...]

b) jeżeli z przyczyn technicznych, artystycznych lub z przyczyn związanych z ochroną praw wyłącznych roboty budowlane mogą być wykonane tylko przez określonego wykonawcę;

c) w zakresie, w jakim jest to ściśle niezbędne, ze względu na wyjątkowo pilny charakter sprawy związanej z wydarzeniami, których zainteresowane instytucje zamawiające nie mogły przewidzieć, nie mogą być dotrzymane terminy, przewidziane dla procedur: otwartej, ograniczonej lub negocjacyjnej, o których mowa w ust. 2. Okoliczności, na które można się powoływać w celu uzasadnienia wyjątkowo pilnego charakteru sprawy nie mogą być w żadnym przypadku wywołane przez instytucje zamawiające;

[...]

e) w przypadku nowych robót budowlanych polegających na powtórzeniu podobnych obiektów budowlanych powierzonych przedsiębiorstwu, któremu te same instytucje zamawiające udzieliły zamówienia pod warunkiem, że roboty te są zgodne z zasadniczym projektem, stanowiącym przedmiot pierwszego zamówienia, udzielonego zgodnie z procedurami określonymi w ust. 4.

Możliwość zastosowania tej procedury musi być wskazana w zaproszeniu do ubiegania się o realizację pierwszego projektu a całkowita wartość zamówienia na kolejne roboty budowlane jest uwzględniana przez instytucję zamawiającą w zakresie stosowania przez nią przepisów art. 6. Procedura ta może być stosowana wyłącznie w okresie trzech lat od chwili udzielenia pierwotnego zamówienia”.

3 Artykuł 7 ust. 4 dyrektywy stanowi:

„We wszystkich innych przypadkach instytucje zamawiające udzielają zamówień na roboty budowlane w procedurze otwartej lub ograniczonej”.

Stan faktyczny

4 W trybie decreti (włoskich dekretów) nr 11414 i 11416 z dnia 9 października 1997 r. oraz decreto nr 11678 z dnia 15 października 1997 r. Magistrato per il Po di Parma zatwierdził umowy dotyczące następujących robót budowlanych:

- robót wykończeniowych budowy zbiornika retencyjnego na wody powodziowe rzeki Parma w miejscowości Marano (gmina Parma);
- robót w celu zagospodarowania i wykończenia zbiornika retencyjnego dla rzeki Enza oraz
- robót w celu regulacji wód powodziowych rzeki Terdoppio – na południowy zachód od Cerano.

5 Wartość tych zamówień wynosiła odpowiednio około 37, 21 i 19,5 mld ITL.

6 Wcześniejsze zamówienia obejmujące rzeczony roboty zostały przydzielone w następujących datach:

- w dniu 22 grudnia 1988 r. w zakresie robót budowlanych dotyczących rzeki Parma,
- w dniu 26 października 1982 r. w zakresie robót budowlanych dotyczących rzeki Enza, oraz
- w dniu 20 maja 1988 r. w zakresie robót budowlanych dotyczących rzeki Terdoppio.

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

7 Pismem z dnia 27 września 2000 r. Komisja zwróciła się do władz włoskich z żądaniem szczegółowych informacji na temat procedury zastosowanej przy udzielaniu zamówień wymienionych w pkt [4] niniejszego wyroku (zwanym dalej „spornymi zamówieniami”).

8 W pismach z dnia 19 października 2000 r. i z dnia 26 marca 2001 r. władze włoskie udzieliły odpowiedzi wyjaśniając, że procedura, którą zastosowały spełniała wymogi przewidziane w art. 7 ust. 3 lit. e) dyrektywy, albowiem w przypadku przedmiotowych robót chodziło o powtórzenie robót budowlanych podobnych do tych, które były przedmiotem zamówień już udzielonych przez Magistrato per il Po di Parma tym samym przedsiębiorcom, którzy uzyskali już pierwsze zamówienie oraz odpowiadały one podstawowemu projektowi, który był przedmiotem pierwszego zamówienia udzielonego zgodnie z art. 7 ust. 4 dyrektywy. Ponadto przy zastosowaniu przepisów wspólnotowych już w ogłoszeniu o zamówieniu na realizację pierwszego projektu została przewidziana przez Magistrato per il Po di Parma możliwość późniejszego zastosowania procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu oraz uwzględniona całkowita wartość zamówienia przewidywana dla wykonania każdej z części robót. Wreszcie procedura negocjacyjna została zastosowana przed upływem trzech lat od chwili udzielenia pierwszego zamówienia.

9 W piśmie z dnia 23 kwietnia 2001 r. zawierającym wezwanie do usunięcia uchybienia Komisja wezwała Republikę Włoską do przedstawienia uwag.

10 Władze włoskie zawarły swą odpowiedź w pismach z dnia 8 czerwca i 17 grudnia 2001 r. podnosząc w nich między innymi, że przewidziany w art. 7 ust. 3 lit. e) dyrektywy termin rozpoczyna swój bieg od chwili dokonania odbioru robót budowlanych objętych pierwszym zamówieniem, albowiem data ta wyznacza moment wygaśnięcia umowy.

11 Nieusatysfakcjonowana tą odpowiedzią Komisja wydała w dniu 21 grudnia 2001 r. uzasadnioną opinię, wzywając Republikę Włoską do podjęcia niezbędnych kroków celem zastosowania się do niej w terminie dwóch miesięcy od jej doręczenia. W braku odpowiedzi Republiki Włoskiej na tę opinię Komisja wniosła niniejszą skargę.

Żądania stron

12 Komisja wnosi do Trybunału o:

– stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy, w tym w szczególności na mocy jej art. 7 ust. 3 w ten sposób, że Magistrato per il Po di Parma udzielił zamówień publicznych na uzupełniające części: robót wykończeniowych budowy zbiornika retencyjnego na wody powodziowe rzeki Parma w miejscowości Marano (gmina Parma), robót w celu zagospodarowania i wykończenia zbiornika retencyjnego dla rzeki Enza oraz robót w celu regulacji wód powodziowych rzeki Terdoppio na południowy

zachód od Cerano w trybie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, przy braku przesłanek dla zastosowania takiej procedury;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

13 Republika Włosa zwraca się do Trybunału o stwierdzenie, że – bez uszczerbku dla wykładni art. 7 ust. 3 dyrektywy w świetle przepisów dotyczących konkurencji i w związku z wykładnią tego przepisu na podstawie jego brzmienia w większości innych wersji językowych – rząd włoski popełnił usprawiedliwiony błąd wynikający z włoskiej wersji językowej.

W przedmiocie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego

14 Wiadomym jest, iż sporne zamówienia są objęte zakresem stosowania dyrektywy oraz zostały udzielone w trybie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu. Stosowanie tej procedury jest dopuszczalne jedynie w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 7 ust. 3 dyrektywy. W odpowiedzi na skargę rząd włoski podnosi w swej obronie trzy argumenty zmierzające do wykazania, iż sporne zamówienia wchodzą w zakres jednego z tych przypadków.

15 W pierwszej kolejności rząd włoski podnosi, iż w latach od 1981 do 1990 Magistrato per il Po di Parma wszczął postępowania przetargowe obejmujące wykonanie prac dotyczących zabezpieczenia przeciwpowodziowego terenów i stref zagrożonych wylewami rzeki Po oraz rzek do niej wpływających poprzez udzielenie zamówień na przygotowanie całościowego projektu oraz na stopniowe wykonanie poszczególnych części prac budowlanych w miarę dostępności funduszy. Zamówienia obejmujące przygotowanie projektu oraz wykonanie pierwszej części prac zostały udzielone w trybie procedury zgodnej z prawem wspólnotowym. Odnośne ogłoszenia o zamówieniu zawierały klauzulę pozwalającą instytucjom zamawiającym na udzielenie zamówienia temu samemu przedsiębiorcy również w zakresie wykonania pozostałych części robót budowlanych.

16 Mając na uwadze złożoność i delikatny charakter robót Consiglio Superiore dei Lavori pubblici (włoska naczelna rada robót publicznych) zastrzegła w dokumentacji przetargowej, że przedmiotowe roboty muszą zostać wykonane przez jednego i tego samego profesjonalnego wykonawcę zlecenia oraz, że jeśli ich wykonanie zostanie podzielone na części, musi zostać zagwarantowana ciągłość robót. W klauzuli zawartej w ogłoszeniu o zamówieniu oraz w umowach dotyczących przygotowania projektu i wykonania pierwszej części robót powtórzona została ta sugestia techniczna. Stąd zastosowanie trybu procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu było zdaniem rządu włoskiego wykonaniem zobowiązania umownego.

17 Zdaniem rządu włoskiego instytucja zamawiająca miała na celu dostosowanie się do wymogów technicznych dotyczących wykonania całości robót przez jednego i tego samego wykonawcę zamówienia. Wykonywanie robót budowlanych w ramach odrębnych części stwarzało bowiem często problem spójności wykonania, a co za tym idzie trudności z ustaleniem wynikającej stąd odpowiedzialności za powstałe szkody w przypadku zniszczenia bądź pogorszenia się robót.

18 Powyższy zarzut obrony należy rozumieć jako wywodzony z art. 7 ust. 3 lit. b) dyrektywy w zakresie, w jakim przepis ten zezwala na zastosowanie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu do robót budowlanych, których wykonanie z przyczyn technicznych może zostać powierzone tylko określonej wykonawcy.

19 Przepis art. 7 ust. 3 dyrektywy dopuszczający odstępstwa od zasad zmierzających do zagwarantowania skuteczności praw uznanych przez Traktat WE w sektorze zamówień publicznych na roboty budowlane powinien być interpretowany w sposób ścisły, zaś ciężar dowodu na istnienie wyjątkowych okoliczności uzasadniających zastosowanie odstępstwa spoczywa na tym, kto z faktu tego pragnie wywieść skutki prawne (zob. podobnie wyroki z dnia 18 maja 1995 r. w sprawie C-57/94 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-1249, pkt 23, oraz z dnia 28 marca 1996 r. w sprawie C-318/94 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-1949, pkt 13).

20 Z powyższego wynika, że władze włoskie mają obowiązek wykazania, że przyczyny techniczne zmuszały je bezwzględnie do udzielenia spornych zamówień przedsiębiorcy, z którym została zawarta pierwsza umowa (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 24).

21 Pewnym jest, że cel zagwarantowania ciągłości robót objętych skomplikowanymi projektami, których przedmiotem jest zabezpieczenie przeciwpowodziowe określonego obszaru stanowi wymóg techniczny, któremu należy przyznać istotne znaczenie. Niemniej jednak samo twierdzenie o złożonym i delikatnym charakterze całości robót nie jest wystarczające dla wykazania, iż ich wykonanie może zostać powierzone tylko jednemu i temu samemu przedsiębiorcy, w szczególności wtedy, gdy roboty te zostały podzielone na części, które miały być wykonywane przez okres wielu lat.

22 Tymczasem w niniejszej sprawie rząd włoski ograniczył się do powołania się w sposób ogólnikowy na treść opinii Consiglio Superiore dei Lavori pubblici, nie dostarczając przy tym żadnych bardziej szczegółowych wyjaśnień, które pozwalałyby na stwierdzenie istnienia konieczności powierzenia wykonania robót jednemu i temu samemu przedsiębiorcy.

23 Nawet gdyby uznać adekwatność podniesionego przez rząd włoski argumentu, zgodnie z którym zastosowanie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o spornych zamówieniach stanowi wykonanie zobowiązania umownego, wszak należy stwierdzić, że rząd ten nie wykazał istnienia rzeczonoego zobowiązania umownego. Przeciwnie, z wyjaśnień przedstawionych przed Trybunałem wynika, że Magistrato per il Po di Parma nie miał obowiązku udzielania zamówienia na kolejne części robót wykonawcom pierwszych części robót, a jedynie miał taką możliwość.

24 Z powyższego wynika, że środek obrony wywiedziony z art. 7 ust. 3 lit. b) dyrektywy jest bezzasadny i musi zostać oddalony.

25 W drugiej kolejności rząd włoski twierdzi, że w omawianym stanie faktycznym wykonanie robót było pilne, gdyż należało uniknąć tego, aby ich nieukończony stan zwiększał ryzyko powodzi.

26 Powyższy środek obrony należy rozumieć jako środek wywodzony z art. 7 ust. 3 lit. c) dyrektywy, który zezwala na zastosowanie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, w przypadku gdy istnieje wyjątkowo pilny charakter sprawy związany z wydarzeniami, których zainteresowane instytucje zamawiające nie mogły przewidzieć, który nie da się pogodzić z dotrzymaniem terminów, przewidzianych w normalnych procedurach. Drugie zdanie tego przepisu wyjaśnia, że okoliczności powoływane w celu uzasadnienia wyjątkowo pilnego charakteru sprawy nie mogą być w żadnym przypadku wywołane przez instytucje zamawiające.

27 Tymczasem w omawianym stanie faktycznym pierwsze zamówienia obejmujące roboty budowlane związane z ochroną przeciwpowodziową zostały udzielone w latach 80. Ponadto od samego początku przewidziane było przeprowadzanie robót budowlanych w częściach w miarę dostępności środków finansowych.

28 Powyższe okoliczności nie dają świadectwa pilnego charakteru sprawy, lecz wynikają z przewidzianej przez instytucję zamawiającą organizacji.

29 Z powyższego wynika, że środek obrony wywiedziony z art. 7 ust. 3 lit. c) dyrektywy jest bezzasadny i musi zostać oddalony.

30 W trzeciej kolejności rząd włoski powołuje się na przepis art. 7 ust. 3 lit. e) dyrektywy, który to – z zastrzeżeniem spełnienia określonych przesłanek – zezwala na zastosowanie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu na nowe roboty,

gdy roboty te polegają na powtórzeniu podobnych robót budowlanych powierzonych przedsiębiorcy, któremu te same instytucje zamawiające udzieliły pierwszego zamówienia.

31 Zgodnie z ostatnim zdaniem tego przepisu, możliwość ta istnieje jedynie w okresie trzech lat od chwili udzielenia pierwszego zamówienia. Rząd włoski podnosi, że termin ten rozpoczyna swój bieg od chwili zakończenia robót, nie zaś od chwili udzielenia zamówienia.

32 Alternatywnie rząd włoski wnosi do Trybunału o stwierdzenie, iż popełnił on usprawiedliwiony błąd wynikający z włoskiej wersji językowej art. 7 ust. 3 dyrektywy.

33 W tym przedmiocie należy stwierdzić, że art. 7 ust. 3 lit. e) dyrektywy zezwala na zastosowanie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w przypadku nowych robót budowlanych polegających na powtórzeniu podobnych robót budowlanych powierzonych przedsiębiorcy, któremu zostało udzielone pierwsze zamówienie. Ostatnie zdanie tego przepisu wyjaśnia jednak, że procedurę tę można zastosować wyłącznie „w okresie trzech lat od chwili udzielenia pierwszego zamówienia”.

34 W świetle analizy porównawczej różnych wersji językowych tego przepisu należy stwierdzić, iż wyrażenie „udzielenie zamówienia pierwszego” należy rozumieć jako moment zawarcia pierwotnej umowy, nie zaś jako moment ukończenia robót, które były przedmiotem zamówienia.

35 W szczególności wersje językowe: duńska „indgaaelsen af den oprindelige kontrakt”, angielska „conclusion of the original contract”, hiszpańska „celebración del contrato inicial” i portugalska „celebraçao do contrato inicial” jednoznacznie odwołują się do umowy i nie mogą zostać zrozumiane jako odnoszące się do robót, będących przedmiotem tej umowy.

36 Wykładnia ta znajduje potwierdzenie w przedmiocie spornego przepisu oraz w jego usytuowaniu w ramach systematyki dyrektywy.

37 Z jednej strony, gdy chodzi o przepis wyjątkowy, będący przedmiotem ścisłej wykładni należy raczej opowiedzieć się za wykładnią, która skraca okres, w którym odstępstwo to obowiązuje niż za taką, która ten okres wydłuża. Cel ten realizuje wykładnia, która uznaje za początek biegu terminu raczej dzień zawarcia pierwszej umowy niż siłą rzecz późniejszą datę ukończenia robót budowlanych będących przedmiotem tej umowy.

38 Z drugiej strony pewność prawna, która powinna cechować procedury udzielania zamówień na roboty publiczne wymaga, aby data rozpoczęcia biegu spornego terminu mogła zostać ustalona w sposób pewny i obiektywny. Tymczasem o ile data zawarcia umowy nie budzi wątpliwości, o tyle można by uznać szereg różnych dat za wyznaczające moment zakończenia robót budowlanych, co może prowadzić do tyłuż samo przypadków niepewności. Ponadto o ile data zawarcia umowy jest ostatecznie znana od samego początku, o tyle data zakończenia robót – bez względu na sposób jej określania – może ulec zmianie w zależności od czynników przypadkowych bądź zamierzonych w ciągu całego okresu wykonywania zamówienia.

39 Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie termin trzech lat, o którym mowa w ostatnim zdaniu art. 7 ust. 3 lit. e) dyrektywy rozpoczął swój bieg w chwili zawarcia pierwszych umów w 1982 i 1988 r. Wobec faktu, iż sporne zamówienia zostały udzielone w 1997 r. odstępstwo przewidziane w rzeczonym przepisie nie miało zastosowania.

40 W kwestii wniosku rządu włoskiego zmierzającego do uznania okoliczności popełnienia usprawiedliwionego błędu należy przypomnieć, że procedura stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego pozwala na ustalenie dokładnego zakresu zobowiązań Państw Członkowskich w szczególności w przypadku rozbieżności wykładni i opiera się na obiektywnym ustaleniu niewywiązania się przez Państwo Członkowskie ze zobowiązań, które na nim ciążyą na mocy Traktatu bądź aktu prawa wtórnego (zob. podobnie wyrok z dnia 18 stycznia 2001 r. w sprawie C-83/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I-445, pkt 23). Państwo Członkowskie nie może zatem powołać się na pojęcie usprawiedliwionego błędu celem uzasadnienia uchybienia zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy dyrektywy.

41 Z powyższego wynika, że trzeci środek obrony wywodzony z art. 7 ust. 3 lit. e) dyrektywy powinien zostać oddalony jako bezzasadny.

42 Mając na uwadze całość poprzedzających rozważań należy stwierdzić, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy w ten sposób, że Magistrato per il Po di Parma udzielił zamówień publicznych na uzupełniające części robót wykończeniowych budowy zbiornika retencyjnego na wody powodziowe rzeki Parma w miejscowości Marano (gmina Parma), robót w celu zagospodarowania i wykończenia zbiornika retencyjnego dla rzeki Enza oraz robót w celu regulacji powodzi rzeki Terdoppio – kanał Scolmatore na południowy zachód od Cerano w trybie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, przy braku przesłanek niezbędnych dla zastosowania takiej procedury.

W przedmiocie kosztów

43 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane w ten sposób, że Magistrato per il Po di Parma, jednostka zamiejscowa ówczesnego włoskiego ministerstwa robót publicznych (obecnie ministerstwo infrastruktury i transportu) udzielił zamówień publicznych na uzupełniające części robót wykończeniowych budowy zbiornika retencyjnego na wody powodziowe rzeki Parma w miejscowości Marano (gmina Parma), robót w celu zagospodarowania i wykończenia zbiornika retencyjnego dla rzeki Enza oraz robót w celu regulacji powodzi rzeki Terdoppio – kanał Scolmatore na południowy zachód od Cerano w trybie procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, przy braku przesłanek niezbędnych dla zastosowania takiej procedury.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy

Język postępowania: włoski.